

Arrest

nr. 246 158 van 15 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUGET
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 juli 2020 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 augustus 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HUGET, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 januari 2020 dient de verzoekende partij een visumaanvraag gezinshereniging in om haar echthout, E. G. S., die de Belgische nationaliteit heeft, te vervoegen.

Op 2 juli 2020 beslist de gemachtigde de visumaanvraag te weigeren.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 03/01/2020 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van T. Y., geboren op 02/07/1976, van Marokkaanse nationaliteit, om in België zijn echtgenote E. G. S., geboren op 16/07/1979, van Belgische nationaliteit, te vervoegen.

Overwegende dat de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet (hetgeen momenteel overeenkomt met 1.555,092 euro.).

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen volgende documenten voorgelegd werden:

- *Een voltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders van onbepaalde duur (vervangingscontract) van Eat VZW op naam van mevrouw E. G. S., waarin wordt gesteld dat betrokkene vanaf 12/10 /2015 in dienst trad.*
- *Een individuele rekening van 2018 van Eat VZW op naam van mevrouw E. G. S.*
- *Een aanslagbiljet voor aanslagjaar 2018 (inkomsten 2017) op naam van mevrouw E. G. S.*
- *Overzichten van bankverrichtingen van een rekening bij Bpost Bank op naam van mevrouw E. G. S., voor de periode van 17/06/2019 tot 09/12/2019 en van 18/12/2019 tot 24/12/2019.*

Overwegende dat uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat het voorgelegde arbeidscontract van Eat VZW beëindigd is op 31/08/2018. Hierdoor zijn het arbeidscontract en de individuele rekening in het bovenstaande Visumdossier niet meer actueel, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken geen correct beeld kan krijgen van de bestaansmiddelen van mevrouw in België.

Overwegende dat verder uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat mevrouw daarna werkzaam geweest is voor Randstad Belgium NV en SA Manpower Belgium. De voorgelegde overzichten van de bankverrichtingen tonen dit ook aan. Er dient in dit verband echter opgemerkt te worden dat mevrouw op 29/02/2020 stopte met werken voor Randstad Belgium NV en op 04/03/2020 stopte met werken voor SA Manpower Belgium. Hierdoor zijn de overzichten van de bankverrichtingen eveneens niet meer actueel.

Overwegende dat de DVZ zich enkel op basis van het aanslagbiljet niet kan uitspreken over het feit of mevrouw al dan niet over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het aanslagbiljet geeft immers enkel een beeld over de inkomsten van het jaar 2017 en geeft geen informatie weer omtrent de meer recente inkomsten van mevrouw.

Overwegende dat verder uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat mevrouw sinds 02/03/2020 op basis van een contract van onbepaalde duur werkzaam is voor Eat VZW. Betrokkene legt echter geen enkel bewijsstuk voor dat zou kunnen staven hoeveel ze met dit werk verdient.

Overwegende dat betrokkene dd. 11/06/2020 werd gecontacteerd door de Dienst Vreemdelingenzaken met de vraag loonfiches van Eat VZW voor de maanden 03/2020, 04/2020 en 05/2020 voor te leggen. Overwegende dat hieraan geen gevolg werd gegeven door betrokkene.

Bijgevolg kan DVZ zich niet uitspreken of mevrouw E. G. S. momenteel over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Bijgevolg wordt niet voldaan aan de voorwaarden tot de gezinshereniging en wordt het visum geweigerd.

Motivatie:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinéa”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 4, 7, en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, van artikel 3, punt 1 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 40bis, §2, 1°, 40ter, 43, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de rechten van verdediging en meer bepaald van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de instructie van 26 maart 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, alinea 3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij machtsoverschrijding.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Attendu que la décision attaquée fait grief à l'épouse de M. T. de ne pas bénéficier de revenus stables, réguliers et suffisants ; que la partie adverse avance la somme de 1.555,092 euros dont l'épouse de M. T. devrait disposer ;

Qu'il y avait lieu d'examiner si M. T. allait constituer un danger pour les finances publiques belges en venant rejoindre son épouse et en s'établissant à ses côtés ; qu'il n'apparaît pas de la décision querellée que la partie adverse ait sollicité de M. T. qu'il apporte la preuve qu'il pouvait effectivement être pris en charge par son épouse en Belgique in concreto ; que si M. T. n'est pas en mesure d'apporter la preuve que son épouse dispose d'une somme de 1.555 euros, il y a alors lieu d'examiner si madame disposait concrètement des moyens de prendre en charge son époux lorsqu'il arrive en Belgique ; que ceci impliquait de procéder à une analyse des revenus du ménage et des dépenses réelles du ménage ;

Que le non respect du droit d'être entendu a eu pour conséquence que M. T. n'a pas été entendu quant à la possibilité réelle, in concreto, de son épouse à le prendre en charge ;

Que pourtant, une analyse des revenus de madame et des dépenses réelles de madame fait apparaître que madame dispose des moyens réels de prendre en charge son époux ;

Qu'en annexe, vous trouverez le détail des revenus et des dépenses de madame sur une année ; que ce détail démontre la réalité d'une prise en charge par madame de son époux ;

Que la décision querellée n'indique pas que la période de mars à mai 2020 a été très particulière de par le monde en raison de la crise du coronavirus ; que la décision refuse également de prendre en considération les revenus que M. T. pourrait obtenir lorsqu'il vivra en Belgique ;

Que l'on aurait très bien compris que l'Etat belge conditionne le maintien en Belgique du séjour de monsieur à la condition qu'ils apportent la preuve de leurs revenus cumulés après un laps de temps ; qu'il est peu courant que monsieur reste à charge de son épouse ; que monsieur dispose de projets professionnels en Belgique ;

Que la partie adverse n'ignore pas que la Belgique est confrontée à un problème démographique important ; que la pyramide des âges n'en est plus une ; que la Belgique manque d'enfants ; que l'épouse de M. T. est aujourd'hui âgée de 41 ans ; que la réalisation d'un projet familial ne peut être

retardé compte tenu de l'âge de l'épouse de M. T. ; que pourtant, la décision querellée retarde le regroupement familial et la possibilité pour le couple de fonder une famille ;

Que la décision querellée est inadéquatement motivée ;"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 4 en 7 van het Handvest, van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, van artikel 3, punt 1 van Richtlijn 2004/38/EG, van artikel 22 van de Grondwet, of van de instructie van 26 maart 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, alinea 3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij maakt evenmin op enige concrete wijze aannemelijk waarom er in casu sprake zou zijn van machtsoverschrijding. Deze onderdelen van het enig middel zijn dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat de verwerende partij had moeten onderzoeken of er een risico was dat zij beroep zou moeten doen op overheidssteun wanneer zij haar echtgenote zou komen vervoegen. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens de verzoekende partij niet dat de verwerende partij haar gevraagd heeft bewijzen bij te brengen dat zij effectief in concreto ten laste van haar echtgenote zou vallen. De verwerende partij verwacht dat de verzoekende partij aantoonde dat haar echtgenote over 1555 euro beschikt, maar volgens de verzoekende partij had zij moeten onderzoeken of mevrouw in concreto over de middelen beschikt om haar echtgenoot ten laste te nemen wanneer hij naar België komt. De verzoekende partij insinueert dat de verwerende partij een behoeftanalyse had

moeten uitvoeren. Dit zou volgens de verzoekende partij hebben laten zien dat mevrouw over de reële middelen beschikt om haar echtgenoot ten laste te nemen. De verzoekende partij verwijst naar de bijlagen bij het verzoekschrift waaruit volgens haar in detail de inkomsten en uitgaven van mevrouw gedurende een jaar blijken, en waaruit volgens haar ook blijkt dat zij haar echtgenoot wel degelijk ten laste heeft.

Volgens de verzoekende partij werd haar hoorrecht ook geschonden. Dit had volgens haar als gevolg dat zij niet werd gehoord over de reële mogelijkheid dat haar echtgenote haar wel degelijk ten laste zou nemen.

De verzoekende partij vervolgt dat de bestreden beslissing niet aangeeft dat de periode van maart tot mei 2020 speciaal was gezien het coronavirus. De verzoekende partij moest volgens de verzoekende partij ook de inkomsten die de verzoekende partij zelf zou kunnen hebben in België in overweging nemen. De verzoekende partij haalt verder aan dat de kans klein is dat mijnheer ten laste blijft van zijn echtgenote, omdat hij over professionele projecten in België beschikt.

Ten slotte stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet ontkent dat België geconfronteerd wordt met een belangrijk demografisch probleem, namelijk dat er in België te weinig kinderen geboren worden. De echtgenote van de verzoekende partij is 41 jaar oud, en zij kunnen dan ook niet lang meer wachten om een gezin te stichten. En toch vertraagt de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij de gezinshereniging en dus de mogelijkheid voor het koppel om een gezin te stichten.

De verzoekende partij is een Marokkaans onderdaan die een visumaanvraag heeft ingediend voor gezinshereniging met haar Belgische onderdane.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...).

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat samengelezen dient te worden met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“(…)

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

(…)”

In voorliggend dossier wordt de aanvraag voor een visum gezinshereniging in functie van de Belgische echtgenote geweigerd omdat niet wordt aangetoond dat deze laatste beschikt over afdoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, nu de verwerende partij stelt geen zicht te hebben op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon.

De verzoekende partij betwist niet dat ter staving van de bestaansmiddelen slechts de in de bestreden beslissing opgesomde stukken werden voorgelegd. Waar de verzoekende partij verwijst naar de bijlagen bij haar verzoekschrift merkt de Raad op dat zij niet aannemelijk maakt dat zij deze stukken ook aan de

verwerende partij heeft voorgelegd vóór het nemen van de bestreden beslissing. Vanzelfsprekend kan de verwerende partij enkel rekening houden met de elementen waarvan zij op het moment van de bestreden beslissing kennis had of had moeten hebben. Dit geldt niet voor de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt.

De verzoekende partij voert de schending van haar hoorrecht aan, maar zij betwist niet het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat de verwerende partij de verzoekende partij op 11 juni 2020 contacteerde met de vraag loonfiches van Eat VZW voor de maanden maart, april, en mei 2020 voor te leggen en dat aan die vraag door de verzoekende partij geen gevolg werd gegeven. Dit blijkt bovendien ook uit de stukken van het administratief dossier. Daaruit valt immers af te leiden dat de verwerende partij de verzoekende partij inderdaad contacteerde op 11 juni 2020 met voormelde vraag. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk. De verzoekende partij maakt de schending van haar hoorrecht dan ook niet aannemelijk.

De verzoekende partij betwist evenmin de volgende motieven van de bestreden beslissing :

“Overwegende dat uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat het voorgelegde arbeidscontract van Eat VZW beëindigd is op 31/08/2018. Hierdoor zijn het arbeidscontract en de individuele rekening in het bovenstaande Visumdossier niet meer actueel, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken geen correct beeld kan krijgen van de bestaansmiddelen van mevrouw in België.

Overwegende dat verder uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat mevrouw daarna werkzaam geweest is voor Randstad Belgium NV en SA Manpower Belgium. De voorgelegde overzichten van de bankverrichtingen tonen dit ook aan. Er dient in dit verband echter opgemerkt te worden dat mevrouw op 29/02/2020 stopte met werken voor Randstad Belgium NV en op 04/03/2020 stopte met werken voor SA Manpower Belgium. Hierdoor zijn de overzichten van de bankverrichtingen eveneens niet meer actueel.

Overwegende dat de DVZ zich enkel op basis van het aanslagbiljet niet kan uitspreken over het feit of mevrouw al dan niet over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het aanslagbiljet geeft immers enkel een beeld over de inkomsten van het jaar 2017 en geeft geen informatie weer omtrent de meer recente inkomsten van mevrouw.

Overwegende dat verder uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat mevrouw sinds 02/03/2020 op basis van een contract van onbepaalde duur werkzaam is voor Eat VZW. Betrokkene legt echter geen enkel bewijsstuk voor dat zou kunnen staven hoeveel ze met dit werk verdient.

Overwegende dat betrokkene dd. 11/06/2020 werd gecontacteerd door de Dienst Vreemdelingenzaken met de vraag loonfiches van Eat VZW voor de maanden 03/2020, 04/2020 en 05/2020 voor te leggen. Overwegende dat hieraan geen gevolg werd gegeven door betrokkene.”

Deze motieven blijven dan ook overeind en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besliste dat zij zich op grond van voormelde motieven niet kon uitspreken over het feit of mevrouw E. G. S. momenteel over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de mogelijkheid van eigen inkomsten uit tewerkstelling van de verzoekende partij zelf, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij hier een loutere hypothese naar voor schuift en zij helemaal niet aannemelijk maakt over inkomsten in België te beschikken. Zij beperkt zich tot een loutere bewering die zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt. Verder kan de Raad opmerken dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 oordeelde dat *“Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », zowel in de versie vóór als in de versie na de wijziging ervan bij de wet van 4 mei 2016 « houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen », schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke*

bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn.”. Hieruit blijkt dat de verwerende partij in voorliggende zaak hoe dan ook de eigen middelen van de verzoekende partij niet in rekening moet brengen, zodat de vraag rijst naar het belang van de verzoekende partij bij haar grief. Dat de periode van maart tot mei 2020 een speciale periode was omwille van de verspreiding van het coronavirus doet hieraan niets af.

Voor zover de verzoekende partij verwijst naar de eventuele schending van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waar zij de verwerende partij verwijt geen behoefteanalyse te hebben gedaan terwijl zij hiertoe verplicht was, wijst de Raad erop dat artikel 42, §1, tweede lid het volgende bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de motivering aangaande de voorgelegde bewijzen betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet betwist, namelijk dat de gegevens betreffende de inkomsten van de referentiepersoon niet langer actueel zijn en dus niet mee in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen en dat het onduidelijk is wat de inkomsten van de referentiepersoon heden zijn. Aldus oordeelde de verwerende partij dat geen bewijs werd voorgelegd dat de referentiepersoon beschikt over afdoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen.

Bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is er geen sprake van bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag en diende de verwerende partij dan ook niet over te gaan tot de in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (cf. RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

Dat er volgens de verzoekende partij in België te weinig kinderen zouden geboren worden doet aan de voorgaande bespreking niets af. Bovendien maakt de verzoekende partij haar bewering helemaal niet aannemelijk.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU